

Jindřich F. Bobák
POHŘEŠOVANÁ

Jindřich F. Bobák

POHŘEŠOVANÁ

Inspirováno skutečným příběhem

Text © Jindřich F. Bobák, 2015

Návrh obálky © Jindřich F. Bobák, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-36-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-37-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-38-8 (PDF)

E-knihu vydal: Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Ulice

Klárka byla dcerou dobře prosperujícího živnostníka, což jí umožňovalo užívat si plnými doušky bezstarostného mládí. Ani zdaleka však nepatřila mezi zhýčkané slečinky, o jakých čteme v levných románech. Na požitky, které pokládala za nezbytné, ale bez kterých by se mohla docela dobře obejít, si musela vydělávat sama. Proto polovinu svých studentských prázdnin trávila v obchodních domech mezi regály, umývala okna na stavbách a nejinak tomu bylo i o sobotách a nedělích, v době, kdy chodila do školy.

„Poctivá práce ti neuškodí,“ říkával jí táta, a protože výsledky jejího studia byly velmi dobré, neměl žádné obavy, že by se mu dcera ve světě jednoho dne ztratila. Jenomže Klárka byla nejenom pracovitá, ale také po čertech hezká, a to s sebou přinášelo kromě věcí příjemných také ty méně příjemné, které někdy dokáží člověku pořádně ztrpčit život.

Byla neděle, něco po dvaadvacáté hodině, když se za ní konečně zavřely dveře obřího supermarketu a ona se vydala na cestu k domovu. Právě zavírali, skončila jí jedna z mnoha pracovních směn. V kabelce si nesla pár vydělaných tisícovek a měla

důvod k radosti. Už si v duchu představovala, co si za ně koupí.

„Kde jsi na to vzala?“ škádlíval ji táta, když si přinesla něco nového, a šibalsky na ni mrkl. Klárka věděla, že je na ni pyšný a že tak dává najevo své potěšení z toho, že už na něm není ve všem závislá. Ačkoli nový Kaufland byl na okraji města, domů to neměla daleko. Ne více než deset – patnáct minut svěží chůze. Trefila by i se zavřenýma očima.

Šla zabrána do svých myšlenek, její štíhlá postava v bílé bundě, minisukni a střevíčkách na vysokém podpatku se ve světle pouličních lamp odrážela od lesknoucích se louží. Nikdo ji nedoprovázel. Ani Petr ne, její nový kamarád. Seznámila se s ním teprve nedávno, ale byl jí sympatický. Moc sympatický! Ještě žádný kluk jí nepřinesl kytku, teprve Petr. Byl úplně jiný než ti ostatní. Vzpomněla si na něj, ani nevěděla proč.

Tak se stalo, že si vůbec nevšimla velkého stříbrného auta, které ji už chvíli sledovalo a tichounce jako dravec se objevilo za jejími zády. Než se stačila vzpamatovat, otevřely se dveře, vyskočil z nich nějaký muž a silné paže ji vtlačily do vozu.

„Co to – co to děláte?“ stačila ještě vykřiknout, než ji další pár svalnatých rukou zatlačil ještě hlouběji do sedadla a široká chlapská dlaň jí

zakryla ústa. Dívka sebou zmítala ze strany na stranu, ale kromě únosců ji už nikdo neslyšel. Útok byl neočekávaný a prudký. Osamocená dívka v minisukni a s kabelkou přes rameno byla pro bandu darebáků v tuto pozdní hodinu snadnou kořistí.

„Jen se neboj, děvko, však si zvykneš,“ zašklebil se jí do obličeje chlap na předním sedadle. Byl to ten, který ji vtáhl dovnitř a vyrval jí z rukou kabelku.

„Určitě sis mě s někým spletl!“ trhla sebou dívka. „Nejsem u tebe žádná děvka! Okamžitě mě pusťte!“

„A podívejme, osmnáctka!“ mlaskl ničema, když kabelku otevřel a našel její doklady. „Á, mobil! Hm, už jsem viděl lepší. Tak ten už potřebovat nebudeš,“ uchichtl se. „Hej, stáhni trochu okýnko,“ šťouchl řidiče do ramene a mobil vyhodil do tmy. Peníze, které si Klárka vydělala a s takovou radostí šla s nimi domů, si strčil do kapsy.

„A co to máš tady?“ prohlížel si její studijní průkaz.

„Á, studentka gymplu!“ hvízdal na překvapeně.

„Říkala jsem, že jste si mě spletli!“

„Hm. To znamená, že umíš jazyky, že jo? Ferdo, vypadá to, že dnes máme šťastnej den,“ obrátil se

na druhého lumpa, svého společníka. Ten nelenil a pohotově posvítil Klárce baterkou do obličeje.

„A navíc je i pěkná,“ mlsně se olízl.

„Co si – co si to dovoluujete? Okamžitě mi to všechno vraťte a pusťte mě!“ zmítá sebou dívka a snaží se odstrčit cizí ruku, která jí chtivě zajela mezi kolena.

„No co je, co je? Copak jsi to ještě neměla? Neboj, však my už tě to naučíme,“ ušklíbl se chlap, který seděl po jejím levém boku.

„Bude se ti to líbit, uvidíš, ještě nám jednou poděkuješ,“ zašklebil se ten po její pravici.

Klárka se znovu vzchopila k odporu a vši silou zařala do ruky mezi svými koleny nehty.

„A podívejme, kočička by chtěla škrábat a kousat,“ zasyčel vztekle útočník, vytáhl ruku a surově jí stiskl obě zápěstí.

„Neboj, hned to napravím,“ zahučel jeho společník, svázal jí ruce, vytáhl odněkud lepící pásku a zalepil jí ústa. „Tak to bude lepší. A teď už budeš hodná! Ani muk, rozumíš? Kdo si počká, ten se dočká,“ dodala zašklebil se, jako by řekl bůhvíjak dobrý vtip.

Rvát se s únosci bylo nad Klárčiny síly. Všechno bylo najednou zbytečné a její odpor ustal.

Ochromená strachem, ale také několika surovými

poličky, které jí ten vlevo ušetřil, seděla bezmocně uvnitř vozu, chvěla se po celém těle a tiše plakala.

Mercedes se řítit setmělými ulicemi a nikdo z náhodných chodců netušil, jaké se uvnitř odehrává drama. Asi po půlhodině jízdy se ocitli na dálnici. Ačkoli měla Klárka omezený výhled, bezpečně to poznala podle stejnoměrných úderů kol mezi betonovými panely. Drkotání na výmolech okresní silnice ustalo a rychlost vozu se zvýšila. – „Teď popoženeme koníčky,“ říkával vždy táta, když ji vezl do krajského města na nákupy.

Bože, kam mě to vezou, co se mnou bude, zoufalo si děvče. Ani vzpomínka na modlitbičku, kterou ji kdysi v dětství učila maminka, ji nejhorších obav nezbavila.

Asi po hodině jízdy sjeli z dálnice a vjeli do nějakého města. Jeli po nemožně hrbolaté cestě, zřejmě po kočících hlavách, auto jelo skoro krokem. Kužely světla osvětlovaly šedivou řadu starších domů a domků, na druhé straně byl nějaký rozlehlý park obehnaný železným plotem. Podle omšelých opadaných omítek a hlubokého ticha kolem Klárka usoudila, že jsou v nějakém menším městě. Určitě tu ještě nikdy nebyla...

„Konečná, vystupovat,“ otevřel dveře první z chlápků, řečený Ferda, chytil ji za rameno a smýkl jí na chodník.

„A ne, aby tě napadlo vzít do zaječích! Utéct stejně nemáš kam!“ zachechtal se jeho společník. Podle hlasu mu nebylo víc než třicet.

Také ten, který seděl v autě vedle ní a strkal jí ruku mezi kolena, nevypadal na to, že by byl starší, ale v té tmě se to dalo stěží rozeznat. A stejně starý mohl být i řidič.

Klárka se znovu pokusila vyprostit z bolestivého sevření.

„Tak ty sebou budeš ještě cukat, potvoro?“ hrubě se na ni obořil její strážce a stiskl jí loket, až bolestí vyjekla.

Vtáhli ji do domu. Čtvrtý z únosců rozsvítil světlo a zabouchl domovní dveře. Před Klárkou se objevila dlážděná chodba a chladné schodiště.

„Rozvaž jí ruce,“ poručil Venca, muž v kšiltovce, pravděpodobně vůdce bandy.

„A teď nahoru,“ poručil a začal strkat dívku do schodů. Klárka si pomyslela, že bude raději dělat mrtvou, než aby šla dobrovolně tam, kam se ji snažili darebáci zatáhnout, ale neuspěla.

„S tím na mě nechod,“ rozvzteklil se její průvodce, „tady se omdlívat nebude,“ rychle se

sehnul, uchopil ji za nohy a přehodil si ji přes ramena jako pytel brambor. Nahoře je čekala další chodba a několik dveří. Do jedněch s ní vstoupil a shodil ji na postel. Lůžko, na kterém se ocitla, bylo potaženo dekami.

„Teď ti sundám z pusy tu náplast,“ řekl. „Máš tu všechno, co potřebuješ – umejvadlo, ručník, mejdlo, kartáček na zuby a záchod. Na náky blbinky ani nemysli – vokno ani dvěře se zevnitř nedaj vtevřít. Najíst dostaneš, tak neboj. Všechno bude dobrý,“ dodal a zavřel za sebou dveře. V zámku cvakl klíč. Klárka osaměla.

Klárčin otec Jan Weismann přecházel nervózně po kuchyni. „Kde jen ta holka může být? Za chvíli bude půl dvanácté. Tak pozdě domů nikdy nechodí.“

„Neměj strach, přece je už dospělá,“ chlácholila ho Klárčina máma.

„Právě proto,“ houkl otec, „měl jsem jít raději naproti,“ a znovu vyhlédl z okna. Klárka byla jedináček, a i když si to nechtěl připustit, většina jeho starostí patřila právě jí.

„Neblázni, vždyť to znáš. Jistě jde domů s nějakou kamarádkou a cestou si trochu splkly.“

„Nezdá se ti, že to splknutí už trvá nějak dlouho? Říkej si, co chceš, na nic už nečekám a jdu. Doufám, že se jí nic nestalo...“

Starostlivý táta na sebe hodil bundu, vzal do ruky baterku a vykročil do tmy.

„Milá ženo,“ brblal si cestou, „tohle nevypadá na nějakou kamarádku, spíš bych to tipoval na kamaráda, jestli chceš něco vědět. Ani bych se nedivil, v osmnácti už holka snadno zblbne,“ a nakukoval do všech průjezdů, jestli tam neuvidí Klárku v něčím objetí. Neuviděl...

Tak přišel až ke Kauflandu. Před vchodem zůstal nerozhodně stát. Jak se dalo čekat, bylo už dávno zavřeno. Co teď? Plný děsivých představ a neblahých tušení se vydal na zpáteční cestu k domovu a znovu prohledával každé nároží, každý dvůr. Bez výsledku. Když se vrátil domů, byla už skoro jedna hodina po půlnoci.

„Tak co, našel jsi ji?“ nedočkavě se ptá matka a dívá se za manželova záda, jestli tam ve tmě Klárka nestojí. Také ona už je strachem bez sebe.

„Nenašel,“ rozhodil otec rukama. „Jsem z toho zoufalý. Víš snad o někom, u koho by mohla být? Nebo má nějakou známost, o které nevím? Nezatajily jste mi něco?“

„Proboha, Honzíku, jak si můžeš myslet něco takového? Copak jsme před sebou měly někdy nějaké tajnosti?“

„No, nezlob se, ale cestou mě napadlo ledaco. Co když má nějakého tajného přítele a je u něho v bytě?“

„Tak to tedy ne! Zním svou dceru a vím, jak jsme ji vychovali!“ brání Klárku matka. „Kdyby se to stalo, má přece mobil a určitě by zavolala, abychom neměli starost.“

„A co když – co když někde leží bez pomoci? Je toho teď plná televize, takových případů...“

„Zkusme ještě nemocnici,“ napadá matku.

„Dobrá. Volám do nemocnice,“ vzal do ruky sluchátko.

„Jak říkáte, že se jmenuje?“ ptá se zdravotní sestra z úrazového oddělení. Pohotovostní lékařská služba tam funguje nepřetržitě. „Klára Weismannová, říkáte? – Ne, děvče toho jména jsme tu dnes vůbec neměli.“

„Tak teď už zbývá jenom policie, ale moc nadšený z toho nejsem,“ uvažuje otec nahlas a vytáčí známé telefonní číslo.

„Ne, bohužel,“ odpovídá hlas v telefonu, „nemáme dnes hlášenou žádnou nehodu. Ale zatím nepropadejte panice. Může být u nějaké kamarádky

nebo u přítele, to se u takových mladých děvčat stává, ani nevíte jak,“ pokusil se zažertovat policista. Ale vzápětí si zřejmě uvědomil, že to není příliš dobrý vtíp, a dodal: „Tady je nadporučík Orsava. Víím, o čem mluvím, mám také tak starou dceru.“

„Ale pane důstojníku, my už jsme zvážili všechny možnosti, nic takového nepřipadá v úvahu,“ odporuje vystrašený otec.

„Tak jako tak, vyčkejte aspoň do oběda, to je rozumná doba, abychom mohli zahájit nějaké pátrání.“

„Člověče, jak si to představujete, do oběda?“ přestal se kontrolovat zoufalý otec. „Jsme oba polomrtví strachem. Dovedete si to vůbec představit?“

„Budete se divit, ale dovedu,“ odpověděl strážce zákona a tón jeho hlasu dával tušit, že už o těch věcech něco ví.

„Chápu vás více, než si umíte představit, jenomže v tomto okamžiku vám nemohu nijak poradit ani pomoci. V každém případě jsem si zapsal vaše oznámení a dávám je do hlášení. Teď je ještě noc. Ráno kolem osmé se zase ozvěte, uvidíme, co se dá dělat. A to i v případě, že se vaše dcera vrátí,“ dodal povzbudivě a zavěsil sluchátko.

Pro oba rodiče nastala dlouhá noc strávená mezi pomalu se vlekcujícími hodinovými ručičkami a oknem zívajícím do tmy. Těsně před rozedněním vyrazil Jan Weismann znovu do ulic. Tentokrát prohledal nejen ulice, dvory a dvorky na cestě do Kauflandu a zpět, ale také ulici a pár přilehlých uliček vedoucích do centra. Po Klárce nikde ani stopy. Domů se vrátil za světla a jeho zlé tušení se proměnilo takřka v jistotu: Jejich Klárka, jediná dcera, zmizela. Ani ráno nic povzbudivého nepřineslo.

„To jste vy, pane Weismanne? Tak co, vrátila se ta vaše dcera domů?“ slyší v telefonu známý hlas policejního důstojníka.

„Ne, bohužel se nevrátila,“ přeskočil zděšenému otci hlas. „Nevíme, co máme dělat... Prosím vás, pomozte nám ji najít. Je to naše jediné dítě. Nikoho jiného nemáme...“

„To se spolehněte. Kolem poledne se vám ozveme. Musíte být oba stateční a vydržet. Jen bych vás chtěl upozornit, že může jít také o únos. Pokud by se vám kdokoli cizí ozval, nebo kdyby se vám ozvala vaše dcera, okamžitě nám to hlase.“

„Ano, jistě...“ sotva zakoktal zlomený otec.

Policista zavěsil a doplnil své hlášení o poslední údaj: „V 08:00 hodin otec Jan Weismann ohlásil, že

pohřešovaná dcera Klára Weismannová se dosud domů nevrátila, neohlásila se, ani nebyla nalezena.“

Násilí

Do ulic se vkrádalo ráno. Bylo ještě ospalé a celé orosené. K hranicím tu bylo, co by kamenem dohodil, jak říkávali naši předkové. Kdysi tu po celém pomezí stavěli záseky proti odvěkému nepříteli. Časy se změnily – odvěký nepřítel už přestal být nepřítelem a potomci bývalých strážců s ním teď čile obchodují. Nejlépe placeným obchodním artiklem však není špek, boty, ani české sklo jako kdysi, ale mladá děvčata, která sem ziskuchtiví „lovci“ přivázejí z nejrůznějších končin země. Jsou mezi nimi i dobrovolnice, ale většinou je odtáhnou proti jejich vůli. Ty, které sem přijdou samy, neslouží pro „export“, ale šlapou kolem cesty chodníky.

Klára už dávno pochopila, že je zle a že se stala obětí lidí, o kterých zatím jenom slyšela nebo četla. Nevěděla, že zatímco je zamčena v tomto pokoji, její únosci už pracují na její přepravě k sousedům na opačné straně hranice. Za velké peníze, samozřejmě. Ale na žádné řešení, jak se dostat

odtud ven, nepřišla. Vysílena pláčem a samými černými myšlenkami nakonec přece jenom usnula.

Když se jí přicházející ráno posadilo na postel a polechtalo ji na víčka, nevěděla, jestli je to pravda nebo zlý sen. Teprve teď si mohla svoje vězení pořádně prohlédnout. Oči jí klouzaly po tom cizím pokoji jako v mlze. Kromě kovové postele, polštáře a nějaké strakaté deky, kterou byla přikryta, tu moc zařízení nebylo: jenom odřený noční stolek, na něm džbán a sklenice s vodou, v rohu starší sektorová skříň a na zdi jakýsi reklamní plakát s polonahou dívkou na kapotě luxusního automobilu. A také pár špinavých záclon na okně. Zvenčí skrz ně prosvítaly obrysy větví vzrostlých stromů. Panebože, kde to jsem, pomyslela si dívka a přistoupila k oknu. Rostlo pod ním pár okrasných keřů. U branky se zelenaly dvě vysoké túje. Kolem domu se táhl dávno nenatřený železný plot s hroty, jaký se kdysi dělal kolem bohatých rodinných vil. Teď na něm pilně pracovala rez. Po ulici, za níž se zelenala hradba stromů a keřů, před sebou tlačil nějaký starší pán dvoukolový vozík. Nezdálo se, že spěchá.

Zkusím na něho zavolat a něco se dovědět, napadlo Klárku a odhrnula záclonu, aby otevřela okno.

„To ať tě ani nenapadne, je stejně zatlučený hřebíky,“ otevřely se za ní dveře. Podle hlasu poznala člověka, který ji sem předešlého večera zatáhl. Otočila se. Ve dveřích stál asi osmadvacetiletý mladík v manšestrových kalhotách a kostkované košili. – Vypadá jako cikán, blesklo Klárce hlavou. Další, o něco vyšší kumpán s pihatou tváří stál za ním a prohlížel si ji hladovýma očima. Klárky se opět zmocnilo zlé tušení. Rozbiji okno a zavolám o pomoc, napadlo ji. Snadno se dovtípila, co po ní ti dva budou chtít. Stačilo se na ně podívat, koukalo jim to z očí, ani nemusela moc přemýšlet. Snad ji přece někdo uslyší.

„Říkal jsem ti přece, ať se o to ani nepokoušíš,“ přiskočil k ní zezadu ten v kostkované košili, hrubě ji uchopil kolem pasu a strhl ji k sobě, až zavravorala a málem upadla.

„Co si to dovoluješ, ty – ty darebáku?“ otočila se a vyťala mu políček.

„Tak to tě přijde draho,“ s tváří zkřivenou zlostí zasyčel mladík a smýkl jí na lůžko. Než se stačila vzpamatovat, obkročmo si na ni sedl, uchopil ji za zápěstí a zvedl jí ruce vysoko za hlavu.

„Ferdo, přivaž jí je!“ křikl. Dvakrát to opakovat nemusel, Ferda měl už dávno všechno připraveno. „Dávej pozor, ať jí neublížíš, rozumíš?“ ušklíbl se.

„Žádný strachy, Venco, dyť už vím co a jak,“ zasmál se oslovený a dvěma několikrát přeloženými šátky jí přivázal ruce k čelu postele. „Mám jí znovu zalepit hubu?“ dívá se tázavě na druhého ničemu.

„Ne, já mám raději, když při tom ženská ječí,“ povídá ten, který se jmenoval Venca.

Klárka hluboce dýchala. Snažila se setřást mužské tělo, které jí sedělo na bříše, ale pochopila, že proti dvěma urostlým chlapům a s rukama přivázanýma k posteli nemá šanci. Pak zcela ochromená strachem pozorovala, jak Venca vytahuje z kapsy nůž.

„Co – co – co mi chcete udělat? Prosím vás, nezabíjejte mě,“ vzlyklo děvče.

„Zabít? Co tě nemá?“ zazubil se darebák.

„Vyřeším jenom otázku tvýho svlíkání, rozumíš? Na zabíjení jsi moc drahý zboží, kočičko, ale určitě tě zabije někdo jinej, když nebudeš poslouchat. Tak už se necukej a pěkně drž,“ sklonil se a začal ji náruživě líbat.

Klárka se zmohla k poslednímu odporu a kousla. Z Vencova spodního rtu se vyřinula krev a potřísnila jí obličej. Otřásla se odporem.

„Tak ty tak, ty mrcho jedna!“ křikl muž, široce se rozmáchl a udeřil Klárku do tváře. Klárka vyjekla bolestí. Pak z ní několika naučenými pohyby serval

halenku i prádlo. Zabělalo se nahé dívčí tělo. „Já už tě naučím poslouchat, děvko! Ferdo, přidrž jí nohy,“ poručil.

„S největší radostí,“ přiskočil Ferda k opačné straně postele, uchopil dívku za kotníky, vší silou je odtáhl daleko od sebe a pokrčil jí kolena. Bídák chlípně mlaskl. „Člověče, ona je fakt ještě panna!“ zařičel, když do ní pronikal.

„Senza,“ zasmál se druhý z darebáků, „aspoň tak vyřešíme naráz oba problémy – šaty i to její panenství!“

Pak oba lumpové bezmocnou dívku jeden po druhém znásilnili.

Weismann se při bůhvíkolikáté pochůzce napříč obývacím pokojem zastavil a vzal do ruky telefon. Ani jeden z rodičů nezamhouřil po celou noc oči, ženě stékaly zpod opuchlých víček slzy. Bylo krátce před polednem.

„Je to policie, prosím?“

„Ano, policie. Co si přejete?“

„Tady je Weismann. Já jsem vám v noci volal ohledně své dcery Kláry. Vzpomínáte si?“

„Ach ano, to jste vy? Už se našla? Ozvala se vám?“

„Neozvala a nenašla. Je dočista pryč, jsme úplně zoufalí.“

„Snad nebude tak zle,“ chlácholí ho policista, i když tuší úplný opak toho, co říká. Ví své. Za posledních pár měsíců se v kraji ztratilo několik děvčat a stále po nich není stopy. Policejní pátrání nikam nevede. Vypadá to, že Klárka bude mezi nimi.

„Víte co? Vezměte s sebou nějakou její fotografii z poslední doby a přineste ji k nám na policii. Sepíšeme spolu všechno potřebný. Kdy tady můžete bejt? – Za půl hodiny? Dobrá, počkám tu na vás.“

„Já půjdu s tebou, Honzíku,“ zvedá se žena ze židle.

„Ne, Toničko, ty zůstaneš doma. Co kdyby se naše Klárinka přece jenom ozvala? Musíš zůstat u telefonu, tohle stačím vyřídit sám...“

Najít Klárčinu čerstvou fotografii nebyl problém. Měli ji v rámečku na knihovně. Je na ní bezstarostná jako dítě, pomyslel si táta a vytáhl obrázek z rámečku. Na policejní stanici spíše přiběhl, než přišel. Svůj zrychlený tep a bušící srdce ani nevnímal.

„Máte s sebou tu fotku?“ zeptal se ho postarší muž s hodností nadporučíka. Ačkoli měl už chvíli po službě, na Klárčina otce čekal, jak slíbil. Dokázal

si představit, co Weismannovi prožívají. Ještě měl v živé paměti den, kdy se jim také jejich dcera dlouho nehlásila. To když zůstala v autě bez spojení v zácpě na dálnici. Byla zima, a i když je policista, také se jich zmocňovala panika...

„Musíme o tom sepsat protokol, pane Weismanne, posadte se,“ ukázal na jednu ze židlí a sám si sedl k počítači.

Následovaly otázky, o kterých by Klárčin táta nikdy nepředpokládal, že mu je někdy někdo položí. Snažil se odpovídat na ně co nejpřesněji. Najednou si uvědomil, že se mu vybavují i detaily, o kterých nikdy nepřemýšlel – malá mateřská znaménka nad levým Klárčíným obočím a na pravém ušním lalůčku, důlek v levé tváři, když se usmívá, malá nepatrná jizvička na hřbetu levé ruky – to se řízla o střep, když byla ještě malinká. – Bože, kolik je asi na světě dívek s důlkem ve tváři, pomyslel si zoufale.

„Tak, pane Weismanne, chcete k tomu ještě něco dodat?“

„Ne, myslím, že už ne,“ váhavě pokrčil rameny. V duchu přemýšlel, jestli snad na něco nezapomněl, jestli ještě neví o něčem, co by...

„Tak mi to tady, prosím, podepište. Teď už to budete muset nechat na nás, ale pamatujte si, prosím, ještě jednou: Kdyby se vaše dcera přece